

Sygn. akt I CSK 2396/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa Z. K., C. K., K. K.
przeciwko C. Podmiot Leczniczy spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.,
[...] Towarzystwu Ubezpieczeń [...] spółce akcyjnej w S.
o zapłatę, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 sierpnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego C. Podmiot Leczniczy spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 października 2021 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz powodów kwotę 5400,-
(pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego C. Podmiot Leczniczy Spółka z o.o. z siedzibą w G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 15 października 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi z uwagi na rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1, art. 415, art. 444 § 1 i 2, art. 445 § 1 oraz przepisów postępowania, tj. art. 278 § 1, art. 286 § 1 k.p.c. Zaakcentował, że Sąd drugiej instancji bezzasadnie przyjął, że skutek w postaci obecnego stanu zdrowia powódki Z. K. jest normalnym w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. następstwem braku poszerzenia badań obrazowych przez personel pozwanego w SOR w dniu 19 czerwca 2010 r. Podniósł, że w sprawie nie zostało wykazane wystąpienie przewidzianego w ww. przepisie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem personelu (lekarzy SOR) a doznaną przez powódkę szkodą, w związku z tym brak było podstaw do przyjęcia przez Sąd Apelacyjny odpowiedzialności

pozwanego na podstawie art. 444 § 1 i 2, art. 445 § 1 w zw. z art. 415 k.c. za szkodę powódki.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że ustalenie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zdarzeniem szkodzącym będącym zaniechaniem polega na ustaleniu stopnia prawdopodobieństwa wystąpienia określonych faktów, gdyby zaniechane działanie zostało podjęte. Wskazano, że w tzw. procesach lekarskich nie jest konieczne wykazanie związku przyczynowego o charakterze bezpośrednim i stanowczym, lecz wystarczy przyjęcie wystąpienia związku o odpowiednim stopniu prawdopodobieństwa. (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 12 września 2013 r., IV CSK 61/13, OSNC-ZD 2014, nr 4, poz. 68, z 5 kwietnia 2012 r., II CSK 402/11). Z lektury motywów zaskarżonego wyroku wynika, że w świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych w dniu 19 czerwca 2010 r. konieczna była pogłębiona diagnostyka. Sąd drugiej instancji wskazał, że jej zaniechanie stanowiło błąd w sztuce lekarskiej. Podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że brak pogłębionych badań diagnostycznych pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z uszczerbkiem na zdrowiu powódki. Gdyby dolegliwości, z którymi powódka zgłosiła się ponownie w dniu 19 czerwca 2010 r. nie zostały zbagatelizowane, istniała szansa na uniknięcie stwierdzonych w późniejszym czasie powikłań. Argumentacja zawarta w skardze sprowadza się do zaprezentowania przez skarżącego własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako w subiektywnej opinii skarżącego oczywiście niesprawiedliwego. Skarżący podważa w istocie ustalony w sprawie stan faktyczny i zamierza do jego modyfikacji, zgodnie z przyjętym przez siebie kierunkiem. Nie uwzględnił, że postępowaniu kasacyjnemu Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Istota zarzutów, z którymi skarżący wiąże jej oczywistą zasadność, polega na zakwestionowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Skarżący, polemizując z ustaleniami i oceną dowodów,

zmierza w istocie do zniweczenia publicznoprawnej funkcji skargi i wydania orzeczenia w interesie jednostkowym, w postępowaniu opartym na analizowaniu przeprowadzanych przed Sądami obu instancji dowodów. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Nie uwzględniono zawartego w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosku o zasądzenie od skarżącego na rzecz powodów także odsetek ustawowych od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego przyjmując, że przysługują one z mocy prawa bez konieczności odrębnego o nich orzekania. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2020 r., IV CSK 218/20, z 31 marca 2021 r., I CSK 413/20).

[as]